

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017

**ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιγ΄, 10-17)
10 Δεκεμβρίου 2017**

Ἡ υπόμνηση τοῦ ἀρχισυναγώγου πρὸς τὸ λαό, ἀδελφοί μου, τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως «νόμιμη», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι ὑποκριτική, γιατί ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς διδασκαλίας δείχνουν ὅτι ὑπῆρχε ἐμπάθεια, ζήλεια, ἔλλειψη ἀγάπης καὶ τελικὰ ἄγνοια τοῦ σκοποῦ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ἐνυπόστατη Ἀλήθεια, δηλαδὴ ὁ Λόγος καὶ ἡ πράξη μαζί, ξεσκέπασε τὴν ὑποκρισία του.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ ἄσαρκος Λόγος «νόμον ἔδωσε εἰς βοήθειαν» τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων νόμων ἔδωσε καὶ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου «μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀγιάζειν αὐτήν· ἐξ ἡμέρας ἔργα καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ. 20-8). Ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου, ποὺ σημαίνει ἀνάπαυση, εἶναι μίμηση τοῦ Θεοῦ ποὺ τὴν ἐβδόμη ἡμέρα «κατέπαυσε ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων Αὐτοῦ... καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην» (Γέν. 2, 3). Ὁ Ἰουδαῖος ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸ γιὰ τὴ δωρεὰ τῆς δημιουργίας καὶ νὰ τὸν δοξολογήσῃ. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου πῆγαινε στὸν ναὸ ἢ τὴν συναγωγή καὶ ἀφιέρωνε τὸν χρόνο του στὴν μελέτη τοῦ νόμου καὶ τὴν προσευχή.

Ὅπως μᾶς διηγήθηκε ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς σήμερα, σὲ μιὰ συναγωγή τῆς Παλαιστίνης, ἕνα Σάββατο, ὁ Χριστὸς διδάσκει. Τὰ λόγια Του μαγνητίζουν. Τὰ ρήματά Του ἐνεργετοῦν «ὡς δρόσος Ἀερμών». Μύρο καὶ εὐωδία σταλάζουν τὰ χεῖλη Του καὶ σκορπίζουν ἀνέκφραστη χαρά. Ἔχει συγκεντρωθεῖ στὴν συναγωγή κόσμος πολὺς, γιὰ νὰ ἀκούσῃ «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» ἀπὸ Ἐκεῖνον ποὺ ὁμιλεῖ, ὅπως ποτὲ ἄλλοτε δὲν μίλησε ἄνθρωπος στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐπίσημοι τοῦ Ἰσραὴλ καὶ μή, πιστοὶ στὴν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου «τὰ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» ἔχουν ἔλθει, γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴν κοινὴ προσευχή.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς συναγωγῆς ἕνα δύσμορφο πλάσμα κινεῖται μέσα στὴ συναγωγή. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν ἄρρωστη. Ἡ ἀρρώστια της προέρχεται ἀπὸ ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Τὸ κεφάλι της ἦταν στραμμένο πρὸς τὰ κάτω «μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές». Μιὰ ἀξιοθρήνητη καὶ ἀξιολύπητη ὑπαρξη, ποὺ δεκαοκτὼ ὀλόκληρα χρόνια ὑπέμενε τὴν δοκιμασία της χωρὶς νὰ βαρυκομήσῃ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ, χωρὶς νὰ ἀπογοητευθεῖ. Ὅμως παρὰ

τις δυσκολίες τῆς ἀσθενείας της, μετέβαινε στὸν τόπο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ θρέψει τὴν ψυχὴ της μὲ τὴ διδαχὴ τοῦ λόγου Του. Μιὰ τέτοια σακατεμένη γυναίκα θὰ ἦταν δικαιολογημένη ἂν δὲν πήγαινε στὴ συναγωγὴ, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Ἐτρεφε ὅμως μέσα της ἀκτῖνα πίστεως καὶ ἐλπίδας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς υἰγείας της ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸ τὸ Σάββατο τὴν βλέπει ὁ Χριστός. Ἐρριξε πάνω της ἓνα βλέμμα γεμᾶτο στοργῆ καὶ συμπάθεια. Εἶδε τὴν εὐλάβειά της, εἶδε τὴν ὑπομονή της, μέτρησε τὴν δοκιμασία της, τὴν σπλαγγνίστηκε καὶ ὡς παντοδύναμος προστάζει «Γῦναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου». Ἐνας ξερὸς τριγμὸς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὰ κόκκαλά της καὶ τὸ κυρτωμένο κορμί της, ποὺ ἔγινε ἴσιο σὰν κυπαρίσσι, καὶ τὸ κεφάλι τώρα πᾶ κοίταξε ψηλὰ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεό.

Τὴν εὐεργεσία αὐτὴ ὅμως, γιὰ τὴν ὁποία ὅλος ὁ λαὸς χάρηκε, διαβάλλει καὶ συκοφαντεῖ καὶ βρίζει μιὰ ὑποκριτικὴ ψυχὴ, μιὰ καρδιὰ ποὺ κρύβει μέσα της δόλο καὶ φθόνο. Ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἐπειδὴ φθόνησε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου, ποὺ μὲ ἓνα μόνο λόγο θεράπευσε τὴ γυναίκα ἀπὸ τὴν πολυχρόνια ἀρρώστια, ὑποκρίνεται πὼς βεβηλώθηκε τὸ Σάββατο. Μὲ μάτια ἀγριεμένα, μὲ χεῖλη ποὺ τρέμουν ἀπὸ κακία, ὑψώνει τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸν Νόμο, τὴν Γραφὴ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ λαοῦ. «Δὲν πρέπει νὰ ἔρχεσθε τὸ Σάββατο νὰ θεραπεύεσθε, ἀλλὰ τὶς ἄλλες μέρες». Δὲν τολμᾷ, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπιτεθεῖ κατὰ πρόσωπο στὸν Χριστό. Τὰ βάζει μὲ τὸν λαὸ ποὺ ἀπολαμβάνει τὶς θεραπείες τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐνδιαφέρεται, γιὰ νὰ μὴ καταλυθεῖ ἡ καθορισμένη ἀργία.

Μὰ ἡ ἀγαθοεργία, τοῦ λέει ὁ Κύριος, δὲν εἶναι κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου οὔτε βεβήλωσή του ἀλλὰ καλὴ χρησιμοποίησις τῆς ἡμέρας. «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο καὶ οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον (Μάρ. 2, 27). Μήπως τάχα, ὑποκριτὴ ἀρχισυνάγωγε, δὲν λύνεις τὸ βόδι σου ἢ τὰ ἄλλα ζῶα τῆς ιδιοκτησίας σου καὶ τὰ βγάζεις ἀπὸ τὸ παχνί τους, γιὰ νὰ τὰ ποτίζεις τὸ Σάββατο; Ὅταν ὁ Θεὸς λύει ὄχι ὑποζύγιο ἀλλὰ «θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ», εἰκόνα Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ σατανᾶς γιὰ δεκαοκτὼ χρόνια τὴν εἶχε κλείσει στὸ σταῦλο τῆς θλίψεως, τοῦ μαρασμοῦ, τῆς παραμορφώσεως, τῆς δίνει χαρά, τὴν ὀδηγεῖ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πνευματικὴ χαρά, τότε βεβηλώνεται καὶ παραβιάζεται ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου; Ὑποκριτὴ ὁ φθόνος καὶ ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχουν ὅρια. Βόδι καὶ ὄνος μποροῦν νὰ ἀπολαμβάνουν φαγητό, νερό, ἔξοδο ἀπὸ τὸν σταῦλο τὸ Σάββατο, ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ὄχι;

Ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχισυνάγωγος προσευχόταν καὶ λάτρευε τὸν Θεό. Τὰ χεῖλη του, τὸ στόμα του χρησιμοποιοῦσαν λόγια τῆς Γραφῆς. Στὴν καρδιά του ὅμως φώλιαζε μῖσος, κακία καὶ ὑποκρισία. Ἦταν εὐσεβοφανὴς ἀλλὰ ὄχι εὐσεβής. Τέτοι ἄνθρωποι ὅμως «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται». (Τίτ. 1-16). Βδελύσσεται αὐτὴ τὴ συμπεριφορὰ ὁ Θεὸς καὶ λέει «ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με, ἡ δὲ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ» (Ἠσαΐας 29, 13). Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί.

Ἀγαπητοί μου, ἐνῶ «πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν» οἱ μορφωμένοι ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι, γιὰ νὰ τὸν διαφωτίζουν, κλείνουν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσουν τὴν ἀλήθεια τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπλὸς λαὸς χαίρεται, εὐαγγελίζεται, καταλαβαίνει, παρηγοριεῖται, ἐνῶ οἱ ὑποκριτὲς θὰ προβάλλουν πάντα μιὰ ἀντίστοιχη ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Ἀδελφοί, ἡ οὐσιαστικὴ ἔννοια τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου εἶναι ἡ ἐπιστροφή τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς στὸν οὐρανό. Εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰσχροὺς καὶ ρυπαροὺς λογισμοὺς καὶ ἀπὸ σκοτεινὰ ἔργα. Γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ποὺ ἀντικατέστησε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου ἔχει νόημα καὶ σκοπὸ σωτηριολογικό. Ἡ Κυριακάτικη ἀργία δὲν προσφέρεται γιὰ ἐξωτερικὴ ἀνάπαυση καὶ φυγὴ ἀπὸ τὴν καθημερινότητα, ἀλλὰ γιὰ ἐσωτερικὴ κατάπαυση μὲ προσφορὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν ἄνθρωπο. Προσφέρεται γιὰ «λόγω καὶ ἔργω» μετοχή μας στὴν κοινωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Γένοιτο.

[dkpdf-button]